

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Cdo/2/2022
Identifikačné číslo spisu:	1111201210
Dátum vydania rozhodnutia:	29.02.2024
Meno a priezvisko:	Mgr. Dušan Čimo
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:1111201210.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu A. E., narodeného XX. R. XXXX, Ž.A., J. XXXX/XX, zastúpeného splnomocnenkyňou: Advokátska kancelária Hagara-Hagarová, s.r.o., Žilina, Daniela Dlabača 35, proti žalovanej Slovenskej republike, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Bratislava, Račianska 71, o náhradu škody, vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 9C/11/2011, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo 4. septembra 2018 sp. zn. 3Co/323/2016, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanej náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

I. Okresný súd Bratislava I (ďalej aj ako „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) v poradí druhým rozsudkom z 26. apríla 2016 č. k. 9C/11/2011-145 zamietol žalobu a žalovanej nepriznal náhradu trov konania. V odôvodnení uviedol, že žalobca sa žalobou doručenou súdu 18. januára 2011 domáhal proti žalovanej náhrady škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej ako „zákon č. 514/2003 Z. z.“) na tom skutkovom základe, že Okresný súd Bratislava I dňa 21. apríla 2009 pod č. k. 1T/48/2009-110 trestným rozkazom (právoplatným 9. mája 2009) podľa § 353 ods. 1 Tr. por. uznal obžalovaných O. F. a obžalovaného vydávajúceho sa za A. E., vinnými z prečinu falšovania a pozmeňovania verejnej listiny, úradnej pečate, úradnej uzávery, úradného znaku a úradnej známky spolupáchateľstvom podľa § 20 k § 352 ods. 1 Tr. zák. a odsúdil obžalovaných na tresty odňatia slobody v trvaní osem a šesť mesiacov. Žalobca uzatvoril dňa 3. mája 2010 kontrakt so spoločnosťou COMOCO INC., 5300 Fox Run Road, FLORIDA US 34 231, USA (ďalej ako „spoločnosť COMOCO INC.“) pričom v zmysle tohto kontraktu mal realizovať zákazku v celkovom objeme v dohodnutom článku III. v hodnote 5.956.000 USD. Žalobca požiadal o vydanie živnostenského oprávnenia v zmysle zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní v znení neskorších predpisov. Obvodný úrad v Žiline vyzval žalobcu na doručenie trestného rozsudku s poučením, že ak podanie nebude doplnené o požadovaný právoplatný rozsudok, úrad konanie vo veci vydania živnostenského oprávnenia zastaví. Žalobca nedoručil

požadovaný rozsudok o odsúdení. Obvodný úrad v Žiline Rozhodnutím z 27. mája 2010 sp. zn. OZP-1/2010/06817-3 zastavil konanie vo veci ohlásenia živnosti. Listom z 1. júla 2010 spoločnosť COMOCO INC. od uzavretého kontraktu odstúpila pre nedodržanie zmluvných podmienok. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žalobe nemožno vyhovieť. Žalobca nepreukázal vznik škody v súvislosti s nesprávnym úradným postupom orgánu verejnej moci. Žalobca uviedol, že nemohol plniť záväzky podľa zmluvy uzavretej so spoločnosťou COMOCO INC. z dôvodu zastavenia konania vo veci ohlásenia živnosti. Žalobca však živnosť ohlasoval až dňa 21. mája 2010, ako to vyplýva z odôvodnenia rozhodnutia Obvodného úradu Žilina č. OZP-1/2010/06817-3 z 27. mája 2010. Žalobca teda zmluvu uzatváral bez podnikateľského oprávnenia. Aj v zmluvnom vzťahu bol bez podnikateľského oprávnenia na základe slobodného prejavu vôle (uzavretím zmluvy) ešte pred ohlásením živnosti. Ak teda spoločnosť COMOCO INC. odstúpila od zmluvy z dôvodu absencie podnikateľského oprávnenia, je zrejmé, že odstúpiť od zmluvy mohla už v čase do 20. mája 2010 bez ohľadu na to, či došlo k nesprávnemu úradnému postupu, a preto v danom prípade, medzi prípadným pochybením orgánu verejnej moci a ušlým ziskom nemôže byť príčinná súvislosť. Žalobcom predložené odstúpenie od zmluvy zo strany spoločnosti COMOCO INC. z 1. júla 2010 je príliš všeobecné a neurčuje konkrétny dôvod odstúpenia. Nie je preto preukázaná ani príčinná súvislosť medzi nezískaním podnikateľského oprávnenia a porušením zmluvných povinností a následným odstúpením od zmluvy. Presný dôvod odstúpenia od zmluvy nie je zrejmý. V konaní pred súdom neboli žalobcom preukázané podmienky zodpovednosti štátu na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom. Žalobca nepreukázal vznik škody a ani príčinnú súvislosť medzi vzniknutou škodou a nesprávnym úradným postupom alebo nezákonným rozhodnutím orgánu štátu. Preto súd dospel k záveru, že neboli preukázané v konaní zákonné predpoklady zodpovednosti žalovanej za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, a preto žalobu v celom rozsahu zamietol. Zároveň sa súd stotožnil s názorom žalovanej, že právny zástupca žalobcu od počiatku označoval za nezákonné rozhodnutie trestný rozkaz Okresného súdu Bratislava I vydaný v konaní 1T/48/2009. Na pojednávaní konanom dňa 26. apríla 2016 označil ako nezákonné rozhodnutie GRVJZ 48-49-31 a ÚVV zo 14. júla 2009 číslo UVV 307/18/31/2010. Takto nebol nárok žalobcu uplatnený a predbežne prerokovaný. Právne tituly, ktoré uplatnil právny zástupca žalobcu na pojednávaní konanom dňa 26. apríla 2016 a prípadná dôvodnosť tohto nároku je premlčaná.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) na odvolanie žalobcu rozsudkom zo 4. septembra 2018 č. k. 3Co/323/2016-167 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalovanej priznal proti žalobcovi plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Podľa odvolacieho súdu súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav sporu, keď vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností z hľadiska posúdenia opodstatnenosti žaloby, výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil a na ich základe dospel k správnym skutkovým a právnym záverom, ktoré v napadnutom rozhodnutí aj náležite logicky a presvedčivo odôvodnil. Na zdôraznenie správnosti záverov prijatých súdom prvej inštancie v nadväznosti na odvolacie námietky žalobcu odvolací súd uviedol, že predmetom posudzovaného sporu bol nárok žalobcu na náhradu škodu spôsobenú orgánom verejnej moci jeho nesprávnym úradným postupom alebo nezákonným rozhodnutím podľa zákona č. 514/2003 Z. z. Ide o objektívnu zodpovednosť štátu za predpokladu, že poškodený preukáže škodu, ktorá mu vznikla v dôsledku ním označeného nesprávneho úradného postupu alebo nezákonného rozhodnutia orgánu štátu, a teda opodstatnenosť uplatneného nároku na náhradu škody závisí od preukázanej existencie príčinnej súvislosti medzi škodou a nesprávnym úradným postupom alebo nezákonným rozhodnutím. Bolo evidentné, že žalobca, tak v žalobe, ako aj počas konania pred súdom prvej inštancie jednoznačne neustálil, či svoj nárok na náhradu škody uplatnil z dôvodu nezákonného rozhodnutia alebo z dôvodu nesprávneho úradného postupu orgánu verejnej moci, nakoľko na každý z uvedených titulov sa viažu rozdielne zákonné podmienky pre uplatnenie a priznanie práva na náhradu škody. Právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom (§ 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z.) a toto právo možno priznať iba za predpokladu, že poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov s výnimkou prípadov hodných osobitného zreteľa (§ 6 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z.). Vzhľadom na to, že žalobca svoj nárok odvodil od okolností, za ktorých bol v trestnom konaní

vedenom na Okresnom súde Bratislava I vydaný trestný rozkaz z 21. apríla 2009 sp. zn. 1T/48/2009 (právoplatný 9. mája 2009), a síce, že trestný rozkaz bol vydaný voči osobe, ktorá sa vydávala za osobu žalobcu, ale v skutočnosti nebola touto osobou, bolo možné konštatovať, že predmetný trestný rozkaz bol vydaný na základe nesprávneho úradného postupu, keď konajúci súd nezistil pravú totožnosť osoby, s ktorou v trestnom konaní konal; žalobca tak mohol uplatniť svoj nárok z dôvodu tohto nesprávneho úradného postupu orgánu verejnej moci v zmysle § 9 zákona č. 514/2003 Z. z., v dôsledku čoho sa obligatórne nevyžadovalo skúmať vyššie uvedené formálne podmienky pre uplatnenie nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci. Žalobcovi mala vzniknúť škoda ušlý zisk v dôsledku odstúpenia obchodnej spoločnosti COMOCO INC. od zmluvy uzatvorenej so žalobcom dňa 3. mája 2010, v zmysle ktorej cena predmetu kontraktu činila 5.956.000 USD. Vzhľadom na uvedené mal žalobca v konaní dôkaznú povinnosť vo vzťahu k existencii príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Bratislava I v trestnom konaní vedenom pod sp. zn. 1T/48/2009 (nesprávny úradný postup je preukázaný skutočnosťami vyplývajúcimi z trestného spisu sp. zn. 1T/48/2009, nakoľko trestným rozkazom č. k. 1T/48/2009-110 z 21. apríla 2009 bola odsúdená osoba vydávajúca sa za osobu žalobcu a v Registri trestov GP SR došlo k mylnému záznamu voči osobe žalobcu) a odstúpením vyššie uvedenej obchodnej spoločnosti od zmluvy, na základe ktorej mal žalobca za realizáciu predmetu zmluvy získať finančnú odplatu. Z výsledkov vykonaného dokazovania vyplynulo, že spoločnosť COMOCO INC. dôvody odstúpenia od zmluvy v liste z 1. júla 2010 nijako nekonkretizovala, keď odstúpenie koncipovala jednou vetou, s tým, že od kontraktu odstupuje pre nedodržanie zmluvných podmienok. Žalobca v konaní pred súdom prvej inštancie trval na tom, že predmet kontraktu nemohol naplniť z dôvodu zastavenia konania vo veci ohlásenia živnosti. Na základe žalobcom tvrdených skutočností malo pre vec právny význam posúdenie potreby živnostenského oprávnenia na dosiahnutie splnenia predmetu zmluvy žalobcom; podľa odvolacieho súdu existoval rozumný dôvod domnievať sa, že ak by plnenie predmetu kontraktu žalobcom bolo viazané na podnikateľské oprávnenie žalobcu na vykonávanie voľnej živnosti, tento by nevstupoval do zmluvného vzťahu ako nepodnikateľ, keďže uzatvorením zmluvy (už) dňa 3. mája 2010, t. j. predtým, ako požiadal o vydanie živnostenského oprávnenia, prejavil slobodnú vôľu plniť predmet zmluvy a musel si byť vedomý možnosti realizovať predmet kontraktu nezávisle od živnostenského oprávnenia. Aj z ďalšej nepochybnej právnej skutočnosti, a to času, kedy spoločnosť COMOCO INC. odstúpila od zmluvy (1. júla 2010) bolo možné logicky usúdiť, že skutočný dôvod odstúpenia spočíval vo faktickom (ne)plnení predmetu zmluvy zo strany žalobcu, a nie v absencii podnikateľského oprávnenia žalobcu, nakoľko podľa bodu II. zmluvy sa žalobca zaviazal zrealizovať a odovzdať spoločnosti COMOCO INC. predmet zmluvy v lehote do 30. júna 2010; po uplynutí tejto lehoty obchodná spoločnosť mohla využiť (a aj využila) svoje právo na odstúpenie od zmluvy z dôvodu nedodržania zmluvných podmienok, pričom v žiadnom zo zmluvných ustanovení nie je na realizáciu kontraktu zakotvená podmienka živnostenského oprávnenia žalobcu. Bolo teda možné konštatovať, že zahraničná obchodná spoločnosť COMOCO INC. pristúpila k odstúpeniu od zmluvy z dôvodu reálneho neplnenia predmetu zmluvy žalobcom. Pretože dôvod odstúpenia od zmluvy zjavne nespočíval v nedostatku živnostenského oprávnenia žalobcu, nebola daná príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom orgánu verejnej moci, t. j. Okresného súdu Bratislava I v trestnej veci vedenej pod sp. zn. 1T/48/2009, (ktorým bolo negatívne dotknuté aj konanie vo veci ohlásenia živnosti) a škodou žalobcu; táto (ak vôbec) žalobcovi vznikla výlučne z dôvodu odstúpenia od zmluvy zahraničnou spoločnosťou, s ktorou žalobca ako nepodnikateľ dňa 3. mája 2010 uzatvoril zmluvu a odstúpenie z 1. júla 2010 nemalo žiaden zákonom požadovaný vzťah príčiny a následku (kauzálny nexus) s nesprávnym úradným postupom orgánu verejnej moci. Odvolací súd na margo námietky žalobcu, že predsa označil a pomenoval nesprávny úradný postup a nezákonné rozhodnutie poznamenáva, že samotné označenie, hoci aj preukázaného nesprávneho úradného postupu či nezákonného rozhodnutia, nie je bez ďalšieho spôsobilé na priznanie uplatňovaného nároku na náhradu škody, ktorá v danom prípade vznikla konaním, resp. nekonaním subjektov v rámci ich súkromnoprávných záväzkových vzťahov. Na uvedenom základe súd prvej inštancie dospel k správne právnemu záveru, že v konaní neboli preukázané zákonné predpoklady zodpovednosti žalovanej za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci; odvolací súd záverom uviedol, že aj keď súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozhodnutia nekonštatoval splnenie zákonnej podmienky (nesprávny úradný postup v zmysle § 9 zákona č. 514/2003 Z. z., ktorý mal preukázaný z obsahu trestného spisu Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 1T/48/2009), svoje rozhodnutie správne založil na

absencii príčinnej súvislosti medzi žalobcom tvrdenou škodou a nesprávnym úradným postupom, ktorá znamená nedôvodnosť žalobcom uplatneného nároku, preto odvolacia námietka žalobcu, že súd prvej inštancie nevyhodnotil dôkaz - pripojený spis sp. zn. 1T/48/2009, nespôsobil nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku. Zákonné predpoklady objektívnej zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci musia byť splnené súčasne, ide o kumulatívne podmienky, ako to náležite skonštatoval aj súd prvej inštancie, a teda pre dôvodnosť nároku nepostačuje splnenie iba jednej z troch zákonných podmienok. Odvolacie námietky žalobcu neboli z hľadiska právneho posúdenia veci a dodržania zásad spravodlivého procesu spôsobilé zmeniť správnosť záverov odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, na ktorých založil svoje rozhodnutie.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej ako „dovolateľ“) dovolanie, podľa § 419 CSP v spojení s § 421 ods. 1 písm. a) CSP, ktoré odôvodnil podľa § 432 ods. 1 CSP tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Podľa dovolateľa dovolací súd právnu otázku ohľadom výkladu povinnosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom vo svojej rozhodovacej praxi už riešil. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalobca mal zhotoviť pre spoločnosť COMOCO INC. so sídlom v USA dielo, ktorým bola marketingová kampaň a COMOCO INC, ako objednávatel' mal povinnosť mu za dodané dielo uhradiť cenu diela, pričom žalobca mal dohodnuté dielo vykonať bez aktívnej súčinnosti objednávatel'a, teda vo vlastnom mene a na vlastnú zodpovednosť. Z ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu vyplýva, že s poukazom na cenu diela a povahu vyhotovovaného diela, je nevyhnutné považovať konanie žalobcu súvisiace s napĺňaním jeho povinností zo zmluvy s COMOCO INC. ako podnikanie. Na túto skutočnosť nemá vplyv, že žalobca do momentu uzavretia písomnej zmluvy s COMOCO INC. nemal oprávnenie na podnikanie. Toto oprávnenie v zmysle platných právnych predpisov bol žalobca povinný si zabezpečiť do momentu úhrady ceny diela objednávatel'om, aby o tejto transakcii mohol účtovať a napĺňať tak zákonné povinnosti vyplývajúce zo zákona č. 431/2002 Z. z. o účtovníctve. Zmluvné strany si ako najneskorší termín odovzdania diela dohodli deň 30. júna 2010, takže s poukazom na termín podania žiadosti žiadateľa o vydanie oprávnenia na podnikanie bolo predvídateľným spôsobom očakávateľné, že do 10. júla 2010 by žalobca, nebyť nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Bratislava I, bol držiteľom potrebného oprávnenia na podnikanie. Pokiaľ odvolací súd v bode 13. jeho rozhodnutia uviedol, že aj z ďalšej nepochybnej právnej skutočnosti, a to času, kedy spoločnosť COMOCO INC. odstúpila od zmluvy (1. júla 2010) možno logicky usúdiť, že skutočný dôvod odstúpenia spočíval vo faktickom (ne)plnení predmetu zmluvy zo strany žalobcu, a nie v absencii podnikateľského oprávnenia žalobcu, dovolateľ uviedol, že ani súd prvej inštancie a ani odvolací súd v tomto smere nevedel žiadne dokazovanie a otázka odovzdania diela nebola nikdy spornou. Za spornú nie je možné považovať ani otázku dôvodov odstúpenia od zmluvy zo strany COMOCO INC., nakoľko tieto potvrdil osobne pri svojej výpovedi samotný štatutár tejto spoločnosti. Žiadnemu zo súdov neprislúcha právo na dopĺňanie skutkových okolností, ktoré poprípade nie sú v rámci konania preukazované. Súdny zistené skutkové okolnosti majú iba vyhodnocovať a posudzovať. V tomto smere podľa názoru žalobcu došlo k „nevhodnej aktivite“ zo strany odvolacieho súdu, ktorý podstatné okolnosti nahradil svojimi úvahami, ktoré sa neopierajú o vykonané dokazovanie. V zmysle vyššie uvedených skutočností mal žalobca za to, že vykonaným dokazovaním preukázal, že medzi nesprávnym úradným postupom orgánu verejnej moci, a to Okresným súdom Bratislava I v trestnej veci vedenej po sp. zn. 1T/48/2009 a škodou - ušľým ziskom, ktorá vznikla dovolateľovi existuje priama príčinná súvislosť, nakoľko zahraničná spoločnosť odstúpila od zmluvy uzavretej so žalobcom iba z dôvodu, že tento nemal reálnu možnosť zabezpečiť vydanie oprávnenia na podnikanie, nakoľko z dôvodov na strane orgánu verejnej moci nevedel preukázať splnenie zákonných požiadaviek pre vydanie takéhoto oprávnenia. S poukazom na vyššie uvedené mal žalobca za preukázanie existencie zákonných predpokladov o zodpovednosti žalovanej za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. S poukazom na vyššie uvedený skutkový stav a právne odôvodnenie dovolania žalobca navrhol dovolaciemu súdu, aby rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 3Co/323/2016-167 zo 4. septembra 2018 a rozsudok Okresného súdu Bratislava I č. k. 9C/11/2011-145 z 26. apríla 2016 zrušil, vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

4. Žalovaná sa k dovolaniu písomne nevyjadrila.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala včas (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP) a to i za splnenia podmienky jej zastúpenia a spisania dovolania na to určenou osobou (§ 429 ods. 2 písm. b) CSP), prejednal vec bez nariadenia pojednávania (§ 443, časť vety pred bodkočiarkou CSP) a dospel k záveru, že dovolanie nie je prípustné.

6. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých civilný súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011).

7. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci najvyššieho súdu (m. m. napr. IV. ÚS 35/02, II. ÚS 324/2010, III. ÚS 550/2012). Mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 § 421 CSP.

8. Podľa § 440 CSP dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný tak, ako sú obsahovo vymedzené v podanom dovolaní.

9. Podľa § 432 ods. 1 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré považuje za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

10. Podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

11. Aby určitá otázka spĺňala kritérium prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP, musí ísť predovšetkým o otázku zásadného právneho významu (nie o otázku skutkovú), hmotnoprávnej alebo procesnoprávnej povahy, od ktorej vyriešenia záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorá je v dovolaní vymedzená jasným, určitým, zrozumiteľným spôsobom, ktorý umožňuje posúdiť prípustnosť (prípadne aj dôvodnosť) dovolania.

12. Pre právnu otázku, ktorú má na mysli § 421 ods. 1 písm. a) CSP, je charakteristický „odklon“ jej riešenia, ktorý zvolil odvolací súd, od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Ide tu teda o situáciu, v ktorej sa už rozhodovanie senátov dovolacieho súdu ustálilo na určitom riešení právnej otázky, odvolací súd sa však svojím rozhodnutím odklonil od „ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu“. V zmysle judikátu R 71/2018 patria do pojmu „ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu“ (§ 421 ods. 1 CSP) predovšetkým stanoviská alebo rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Súčasťou ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu je tiež prax vyjadrená opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho

súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a z hľadiska vecného na ne nadviazali.

13. V dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a) CSP by mal dovolateľ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, vysvetliť (a označením rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť), v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu a napokon uviesť, ako by mala byť táto otázka správne riešená. Pokiaľ dovolateľ v samotnom dovolaní nevymedzí právnu otázku a neoznačí ustálenú súdnu prax dovolacieho súdu, od ktorej sa podľa jeho názoru odvolací súd odklonil, dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na domnienkach (predpokladoch) o tom, ktorú otázku a ktorý judikát, stanovisko alebo rozhodnutie mal dovolateľ na mysli. V prípade absencie uvedeného dovolací súd nemôže pristúpiť ani k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešil súd prvej inštancie a odvolací súd a v súvislosti s tým ani vyhľadávať všetky (do úvahy prichádzajúce) rozhodnutia dovolacieho súdu, ktoré sa týkajú danej problematiky; v opačnom prípade by uskutočnil dovolací súd prieskum priechiaci sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v CSP, ale aj (konkrétne) cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 CSP (napr. rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/6/2017, 3Cdo/28/2017).

14. V rámci dovolateľom uvádzaného dovolacieho dôvodu v zmysle § 432 CSP v spojení s § 421 ods. 1 písm. a) CSP dovolací súd konštatuje, že z obsahu dovolania nevyplýva právna otázka, pri ktorej riešení sa mal odvolací súd odkloniť od judikatúry dovolacieho súdu, ktorú dovolateľ takisto neoznačil. Skutočným obsahom jeho dovolania je tvrdenie, že súdy nižšej inštancie nesprávne v jeho neprospech vyhodnotili vykonané dôkazy a polemika o správnosti záverov súdov nižšej inštancie, ktoré po vykonanom dokazovaní dospeli k záveru, že v žiadnom zo zmluvných ustanovení nebola na realizáciu kontraktu zakotvená podmienka živnostenského oprávnenia žalobcu, a preto neidentifikovali príčinnú súvislosť medzi žalobcom tvrdenou škodou a prípadným nesprávnym úradným postupom orgánu verejnej moci. Argumentáciu dovolateľa, že si bol v zmysle platných právnych predpisov povinný zabezpečiť oprávnenie na podnikanie do momentu úhrady ceny diela objednávateľom, aby o tejto transakcii mohol účtovať a naplňať tak zákonné povinnosti vyplývajúce zo zákona č. 431/2002 Z. z. o účtovníctve dovolací súd nevyhodnotil ako spôsobilú založiť prípustnosť dovolania v zmysle § 432 CSP v spojení s § 421 ods. 1 písm. a) CSP. V tomto kontexte dovolací súd považuje za potrebné ďalej zdôrazniť, že dovolanie nie je prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili súdy prvej a druhej inštancie, na ktorých je založené napadnuté alebo jemu predchádzajúce rozhodnutie, ani prostriedkom určeným na prehodnotenie vykonaného dokazovania. Naopak, dovolací súd je podľa § 442 CSP viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd. Len samotné spochybňovanie správnosti skutkových zistení a vyhodnotenia dôkazov súdom, ako i sama polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu alebo prosté spochybňovanie správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, či kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní veci nezakladajú prípustnosť dovolacieho dôvodu v zmysle § 431 CSP alebo § 432 CSP.

15. S ohľadom na vyššie uvedené dospel dovolací súd k záveru, že prelomenie stavu právnej istoty nastolenej právoplatnosťou rozhodnutia odvolacieho súdu konštatovaním prípustnosti dovolania v danom prípade do úvahy neprichádza. Dovolací súd odmietol dovolanie podľa § 447 písm. f) CSP, pretože dovolateľ nevymedzil dovolacie dôvody spôsobom uvedeným v § 432 CSP.

16. V uznesení, ktorým bolo dovolanie odmietnuté nemusí dovolací súd rozhodnutie o trovách dovolacieho konania odôvodňovať (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

17. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.